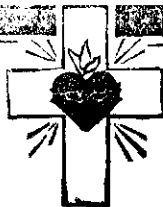

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Broul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirei No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Rezultate

In Europa noastră îmbătrinită, dintre 435 milioane de creștini sunt 202 milioane catolici. Fiindcă viața catolică o vedem cu ochii și putem și ceti despre aceasta viață, în cazul când am ceti ziare și reviste catolice, omitem a reflecta cu amănunte. Amintim numai următoarele.

In Spania roșie, — conform ultimelor date controlate, sute și sute de biserică sunt distruse ori transformate în magazii sau căsărmi. Au fost uciși peste 8000 de preoți și călugări și 1379 de călugări! Toți catolici!

In Rusia în anul 1917 erau 1240 de preoți, iar azi nu sunt decât numai 12 preoți catolici, în ajutorul celor necăjiți. Intre acești 12 sunt și preoții de pe lângă Legațiunile Franceză, Italiană și ale Statelor Americane Unite. In Siberia, cu o suprafață de 40 de ori mai mare ca și Franța, nu este nici un preot catolic. Dela data de când au preluat bolșevicii: „fericirea” rușilor, au fost omorâți: 9.600.000 țărani, 692 mii de muncitori industriali, 360 mii de soldați, 48 mii jandarmi, 65 mii gardiani, 75.490 ofițeri. Din cler 52 episcopi, 4860 preoți, 7824 profesori la școlile medii și universități, 420 mii liber profesioniști și 120.800 funcționari. Dintre cei condamnați la muncă silnică, nu mai puțini decât 300 mii și-au pierdut viața numai la lucrarea canalului ce duce la Marea albă. Numărul total al jertfelor e 11.700.000!

Față de aceste pierderi Biserica Universală are pe lumea întreagă 257 mii preoți, 64 mii călugări. Și anume în Europa 252 mii, în Africa 4.800, în Asia 10.500, în Australia 22000. Aproape cu 100 mii mai mulți ca acum 30 de ani! Și 400 milioane de Credincioși, între toate neamurile lumii!

Ce însemnătate are între astfel de împrejurări, dacă la noi unii s'au făcut bapțiști alții adventiști, metodiști, mulți pocăiți și sunt alții, — nu prea puțini: indiferenți!

Aceștia sunt aceia, cari ascultând de prorocii mincinoși, îmbrăcați în haine de oi, iar în lăuntru sunt lupi răpitori, aceștia nefiind răbdători au părăsit cărarea cea îngustă care prin poarta cea strâmtă duce la viață și merg pe cărarea cea lată spre poarta cea largă, care pe mulți îi duce în perire.

Noi însă trebuie să umblăm și dacă nu suntem pe ea, trebuie să căutăm aceasta cale îngustă, și cu ajutorul harului dumnezeiesc o vom afla și vom rămânea pe ea, dacă ținem seama de cuvintele Mântuitorului care zice: „Căutați să nu vă amăgească nimenea pe voi”. (Mat. 24, 4). Să fim și mai atenți cum spune El: „Vedeți să nu vă turburați, căci să cade să fie acestea”... „Veți auzi războaie și vesti de războaie”... „Se va scula limbă pe limbă și împărăție pe împărăție”... „Atunci vă vor da pe voi întru nevoi și vă vor omorî și veți fi urși de toate neamurile pentru numele meu”!

„Și atunci se vor vinde unul pe altul și va ură unul pe altul. Și pentru înmulțirea fărădelegilor, cre-

dința multora va reci. Iar cel ce va răbda până în sfârșit acela sa va mântui!”

(Mat. 24, 6—13.)

Cu ochi văzători

„Ce va folosi omului, de va câștiga lumea întreagă și își va pierde sufletul său”. Cuvintele lui Isus cad greu azi, când o mulțime de oameni au în vedere numai prezentul; la aceea ce vine nu vreau să se cugete.

Chemați la minunata „cină” a Domnului prin sf. Botez, toți aceștia se lapadă în fel și formă: „moșie și boi am cumpărat, nu pot să merg; m-am însurat, nu pot să merg” și marcate motive aducătoare de profit material sau de altceva, nu mai găsește omul, ca să se lapede de chemarea Domnului. Dar la drept vorbind, aceasta lepădare se numește românește „TRĂDARE”. E cuvântul cel mai odios, ideia cea mai scârboasă ce s'a născocit vreodată în mintea omului. „Trădătorul” e privit din partea tuturor, cași unul, pe care trebuie a-l încunjura. Poartă pe fruntea sa stigmatul infamiei. Numai cei cari nu vreau, nu văd aceasta. Se poate, că mulți sunt, cari nu vreau să vază, totuș ochii văzătorii ai celor buni observă pe acești leproși sufletește și îi încunjură. Și bine fac.

Trădarea are nenumărate soiuri. Cel mai la modă este azi aceea, la care se potrivesc cuvintele lui Isus: M'AM ÎNSURAT ȘI NU POT SĂ MERG. Doi ochi de femeie, cu priviri ademenitoare, un zimbet seducător și iată pe cel chemat gata de a „trăda”, cași un luda, Biserica sa, adeca pe

Hristos. Și dacă se mai adaugă la ochii albaștri și la zâmbetul fermecător vre-o casă, sau vre-o sumuliță ca dotă, iată și cei treizeci de arginți.

Mai respingătoare este însă trădarea, dacă vine din inima fragedă a femeii, pe care o vezi rugându-se cu nevinovăție atât de pătrunzătoare, încât îți vine să plângi de bucurie, că mai sunt suflete, care știu să vorbească cu Dumnezeu.. până când nu te-ai convins, că aceea ce cere gingașa femeie nu e mântuirea sufletului, ci gândul, ca „făt frumosul” mult așteptat să vie cât de repede. Incă nici aceasta nu e ceva rău. E rău că nevinovata femeie uită să ceară ca acest făt frumos să aibă aceeaș credință. Conștiința neglijază a se gândi la așa ceva. „Bărbat să fie” aceasta e lozinca și apoi dacă a venit, urmează trădarea, un act dur, care nici cum nu se poate potrivi cu sufletul nevinovat și gingaș al femeii. Și totuș se face. Fiindcă nevinovăția și gingașia sunt aparente.

Ochii noștri altcum văd. Noi credem, că dacă Isus a zis: că e mai bine a intra în rai orb sau ciung, decât a merge în iad doi ochi sau două mâini având, tot așa e mai bine a intra în rai îmbrăcată în preafrumoasă și strălucitoare haină a fecioriei, dacă nu a venit unul de aceeaș credință decât a intrat în iad brațul „făt frumosului” câștigat pe prețul trădării

Pilde ce trebuiesc urmate

Ea nu se teme decât de catolicii răi

In timp ce Germanii, în 1870, înaintau departe în Franța, un ofițer francez numit Gougenot des Mousseaux, merge să găsească pe păstorița dela Lourdes — Bernadetta — care trăia atunci, într-o mănăstire din

Nevers. Dintr'una într'alta, în timpul convorbirii, ofițerul o întreabă dacă ei nu-i este frică de Germani, cari se apropie din ce în ce mai mult.

„Nu Domnule!” răspunde sfânta.

„Intr'adevăr nu Ți-e frică de nimic?” urmează ofițerul.

Domnule,—zice Bernadetta— eu nu mă tem decât de un singur lucru în lumea aceasta și anume: de catolicii răi!

„Până nu voi fi schimbat..”

În timpul războiului mondial, un ofițer, făcând inspecția sectorului său, găsește o sentinela culcată, dar cu pușca în mână. El întreabă pe soldat că pentru ce nu se scoală? Cel întrebat se ridică puțin și zice: „Domnule locotenent, eu nu mă mai pot scula, căci e o jumătate de oră decând ambele picioare mi-au fost sfărmate, de o schijă de obuz”. „Dar,— întreabă ofițerul surprins,— pentru ce nu te ai târît și n'ai strigat după ajutor? Poți avea o hemoragie, dacă nu ești pansat”.

„Domnule locotenent, eu trebuia să stau de gardă timp de 2 ore și n'aveam dreptul

să-mi părăsesc postul înainte de a fi schimbat!”

Biserica lui Hristos e inconjurată de toate părțile de dușmani. Rămânea-vei tu credincios în postul în care te-a așezat voința lui Dumnezeu? Fugi-vei ca un leș,— când durerea și greutatea vor cădea asupra ta,— ori mai bine vei scrâșni din dinți zicând: *vreau să aștept, până voi fi schimbat!* Ca soldat credincios al lui Hristos, trebuie să-ți uiți rănila, și de va fi nevoie să-ți versi sângele pentru credință!

Trebuie să lupți și să suferi cu inima plină de iubire față de Dumnezeu și aproapele. Poate să fii schimbat numaidecât și.. pentru todeauna, dar gândește-te, ce fericire este să suferi și să mori pentru Hristos!

(Din *Recnii d'Exemples modernes*

Petru Bologna

Despre Presă

„Presă stă în slujba celui Rău, într'un chip îngrozitor, stricând gândirea și datinile. Catolicii greșesc de multe ori nu numai nepricepând trebuința presei bune, ci încurajând pe cea rea, cumpărând adesea ziare și cărți de acestea. Nu veți putea face nici odată destul pentru presa bună”.

„Când un ziar se închină, în întregime, apostolatului adevărului și virtuții, pentru binele sufletelor și pentru mai marea slavă a lui Dumnezeu și a Bisericii Sale, nu este binecuvântare pe care să n'o vrednicească”.

„O fac ei (ziariștii) presa catolică; ei sunt presa catolică. De bună seamă, aici sunt mașini; dar nici penelul lui Rafael nu era Rafael; nici mașinile nu pot să dea acea contribuție spirituală care face presa să fie aceea ce este. Și ei sunt, ca presă catolică însăși vocea sa; și nici purtătorii de cuvânt, ci adevăratul cuvânt pentru că, în anume momente, foarte puțini dintre fiii Părintelui comun i-ar putea cunoaște gândul și dorința. Cu aceasta am arătat ce sunt ei în gândul și inima Papei.

(Prea Fericitul Părinte Pius XI)

Nu fără temeiuri, S. Sa Pius XI, într'o memorabilă audiență v'a numit „marii moșteni ai cuvântului”. Nici odată un așă de înalt titlu de noblete nu s'a dat tagmei ziaristilor. Și S. Părinte nu v'a putea face un tãlc mai strălucit, decât amintinduvă cuvântul renumitului Alessandro Manzoni: „Cuvântul e stăpânul lumii. Nu trebuie nici când trãdat adevărul și nici când nu trebuie spus un cuvânt

care să poată fi o încurajare la greșală ori la rău”.

(Card. Eugenio Pacelli către ziaristii Franței, Paris 10.7.937)

Presă catolică ne arată adevărurile de credință și datorile vieții creștinești; ea epără co-

moara revelației dumnezeiești de atacurile vrăjmașilor ei neimpăcați; ea pune în adevărata ei lumină viața și faptele Intemeietorului Bisericii; ea face ca toți să vadă strălucitoarele frumuseți ale legii lui Dumnezeu și neprețuitele binefaceri ce aceasta aduce omenirii; ea lămurește cum trebuie rostul rugăciunii și al sfințelor taine, izvoare neperitoare de har pentru toți fiii Bisericii; în sfârșit ea sărbătorește spre zidirea sufletească a tuturor, vrednicile Sfinților, aceștia aleși ai lui Dumnezeu. Presă catolică e un fluviu mareț care vine să adape ogoarele Bisericii, care se adaugă la acțiunea pastorală a clerului, pentru a duce turma lui Hristos la mântuire.

(Card. Elia Dal'la Costa, arhiepiscop de Firenze)

...Cei din urmă Papi au luptat stăruitor și au apărat cu bărbăție două instituții: presa catolică și acțiunea catolică; cea dintâi purtătoare nu numai de învățătură și de morală sănătoasă, ci răspânditoare a cuvântului însuși a Papilor; a doua colaboratoarea sinceră, leală, devotată însăși la acțiunea Bisericii.

(Card. Carlo Minoretti, arhiepiscop de Genova)

INCHINARE

La cer, îmi ridic ochii, către Tine
Cuvinte necuprins între cuvinte,
ca să viez în harurile sfinte
ai milă Tu și 'ndură-Te spre mine.

Indură-Te de urgisiți, Părinte,
de sufletele de'ntristare pline
și din sămânța dragostei de bine
aruncă'n lumea asta ce Te minte

În haina umilinței mă îmbracă
și ochilor deschide-le cărarea
mai bine ei să-Ți vadă îndurarea.

Vrăjmașilor mei sufletul le'mpacă
și iartă-le a inimii lor ură
și de păcatul tuturor Te'ndură!

Emil Al. Micle

Titlurile Suveranului Pontif Pius XI

În 1935, ziarul *Osservatore Romano*, a enumerat — după cum urmează — titlurile Suveranului Pontif: Pius XI, este: al 261-lea succesor al Virhonicului apostolilor, Preotul Suveran al Bisericii universale, Patriarh al Occidentului. Primat al Italiei, Arhiepiscop și mitropolit

al provinciei romane, Suveran al Cetății Vaticanului. Suveranul Pontif mai este: Abate al mănăstirilor sf. Vincențiu și Atanasie dela Trei Fântâni; Prefect al Congregației Sfântului Oficiu, al Congr. Consistoriului și al Congr. Orientale, Protector al bisericii și al capitulului sf. Cels și Iulian,

al abajiei grecești Grotto-ferrata, al Ordului Benedictinilor, al Fraților Predicatori, al Arhiconfraternității „Via Crucis”, al Arhiconfraternității sf. Ambrozin și Carol Boromeu și al Institutului Surorilor Conclavului.

„Tu nu vei ajunge anii sf. Petru”.

În 6 Februarie 1939 se'implinesc 17 ani dela alegerea Sfântului Părinte Papa Pius XI. Nimeni n'a întrezărit, în ziua alegerii Sale, ceea ce a ajuns să realizeze Pius XI, în decursul acestor ani; să ne gândim numai la împăcarea Italiei cu Biserica, la noul avânt pe cari l-au luat misiunile, la construcțiile enorme în timpuri de criză financiară etc. Cu intrarea Sa într'al 18-lea an al cărmuirii turmei lui Hristos, pontificatul lui Pius XI se socotește printre cele mai lungi, din istoria Bisericii. Din 261 de succesori ai sf. Petru, numai 39 au condus Barca lui Hristos mai mult ca 14 ani. E de remarcat că secolul XIX-lea numără cele mai lungi pontificate. După cum ne spune tradiția, sf. Petru a guvernat Biserica timp de 25 ani, 2 luni și 7 zile. La fiecare alegere papală, este obiceiul de a i-se spune noului ales — în timpul ceremoniei: „Tu nu vei ajunge anii sf. Petru”. Dar în secolul XIX-lea, doi papi au condus Biserica timp mai îndelungat decât sf. Petru: Pius IX, timp de 31 ani, 7 luni și 22 zile (1846—1878) și Leon XIII, timp de 25 ani și 5 luni (1878—1903)

(După J. Fattinger)

N. Tinu

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

IMPREUNA CU BISERICA

A apărut în editura Masson din Paris o foarte importantă lucrare științifică a dlui Dr. G. Banu „L'Hygiène de la Race”. Acest volum de 400 pagini, cu foarte numeroase tablouri statistice și scheme grafice, constituie o expunere amănunțită a tuturor problemelor de eugenie, în momentul de față. Lucrarea conține un vast program de normalizare biologică a colectivităților omenești, bazat pe studiul legilor eredității și al tuturor factorilor economici și sociali ai mediului înconjurător.

Lucrarea d-lui Dr. Banu se găsește la toate marile librării și în depozit la „Serviciul Gazetelor”, București I, str. Sf. Constantin 24, care o trimite contra unui ramburs de 400 lei.

Punga miraculoasă. În orașul Alessandria, din ținutul Piemontului (Italia) a trăit în secolul al 14-lea preotul Vilhelm Zucci, care a zidit catedrala de acolo. El a fost admirat pentru multele lui binefaceri făcute cu mână largă. El a ajutat mai ales pe săracii moșteniți și rușinoși, cari oarecândva au avut o soartă mai bună, cu vremea însă au ajuns în mizerie, însă le-a fost rușine să cerșască. Mai tare s'au mirat însă oamenii văzând că, oricât dăruiește, tot îi rămâne destul pentru alte binefaceri, cașicum banii din pungă nu i-ar scădea. În partea locului și azi, când cerșitorii devin inoportuni se zice: ce cugeți, că eu am punga minunată a fericitului Vilhelm?...

Credincioșii buni în catedrală clădită de el pe un altar au ridicat portretul lui. Pe acest portret e incunjurat de cerșitori. Mulți săraci și îndatorați au primit ajutorare în urmă rugăciunilor îndreptate către acest fericit preot. Sfinții din cer continuă și pe mai departe aceea ce au făcut pe pământ.

Insemnătatea bisericii în viața poporului spaniol. Sub acest titlu Allison Peers, profesor universitar la Londra a scris o carte, în care arată marea influență și puterea de transformare exercitată de Biserica catolică asupra poporului spaniol. Deducțiile lui sunt cu atât mai valoroase, că Allison Peers e de religie anglicană. Iată ce scrie: Biserica catolică pentru poporul spaniol e atmosfera prielnică, în care își găsește baza evoluției sufletului său religios. Dacă omul intră într-o catedrală spaniolă, adesea vede muncitori rugându-se înaintea Crucifixului, sărutând la eșire crucea. În Spania Biserica e centrul vieții într-o măsură, pe care noi nici nu o putem închipui.

„Iar când va veni Fiul omului întru mărirea sa și toți îngerii cu dânsul, atunci va ședea pe scaunul mării sale: și se vor aduna înaintea lui toate neamurile și-i va despărți unul de altul cum alege păstorul oile din capre. Și va pune oile de dreapta sa, iar caprele de stânga. Atunci va zice împăratul celor de dreapta: „Veniți binecuvântații părintelui meu de moșteniți împărăția, care e gătită vouă dela întemeierea lumii” Căci am flămânzit și mi-ați dat să mănânc; însetoșat-am și mi-ați dat să beau; străin am fost și m'ați primit; gol am fost și m'ați îmbrăcat; bolnav am fost și m'ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la mine. Atunci îi vor răspunde dreptii: „Doamne când te-am văzut flămând și te-am hrănit; sau însetat și ți-am dat să bei? Sau când teram văzut străin și te-am primit; sau gol și te-am îmbrăcat? Sau când te-am văzut bolnav, sau în temniță și am venit la tine?” Și răspunzând împăratul, le va zice: Intrucât ați făcut unuia din acești frați mai mici ai mei, mie mi-ați făcut. Atunci va zice celor de stânga lui: „Duceți-vă dela mine blestemaților în focul cel de veci, care e gătit diavolului și îngerilor lui. Căci am flămânzit și nu mi-ați dat să mănânc; însetoșat-am și nu mi-ați dat să beau; străin am fost și nu m'ați primit; gol și nu m'ați îmbrăcat; bolnav și în temniță și nu m'ați cercetat”. Atunci îi vor răspunde și ei zicând: „Doamne când te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță, și nu ți-am slujit? Atunci le va răspunde zicând: Adevăr vă zic: Intrucât nu ați făcut unuia dintre acești mai mici, nici mie nu mi-ați făcut. Și vor merge aceștia în munca de veci, iar dreptii în viața de veci”.

Ziua judecării va fi ultima zi. Dimineața ultimei zile va fi învierea. Trâmbițele vor răsună dela răsărit, apus, mieznoapte și miezăzi. Și glia pământului în cimitire, vârfuri de munți și adâncimile mării se va mișca. Os de os se va lipi, membrii risipiți ai trupului din nou se vor uni, se va restabili acelaș trup, pe care îl avem acuma. Glasul sonor al trâmbițelor va pătrunde în înălțimile cerului și în vârtejul întunecat al iadului și la porunca Domnului sufletele se vor grăbi, ca să

sălăjluiască din nou în trupurile avute. Sufletele celor răi vor revedea trupurile lor, pe care atât de des le-au murdărit cu păcate și nu vor vrea ca să se unească din nou. Dar puterea dumnezeiască le va sili, ca să-și ia locul lor. Trâmbițele din nou vor suna: Mergeți la judecată! Mergeți împărați și servitori, tineri și bătrâni, judecători fără martori, acuzați fără avocați, femei ușuratele fără cavaleri. Și sirul popoarelor va pleca îndemnat de voința dumnezeiască.

La amiază zile ingeri minuneți vor aduce sfânta Cruce strălucitoare într-o lumină minunată. Și atunci semnul Fiului Omului pe cer se va arăta și atunci vor plânge toate neamurile pământului. Va veni mulțimea nenumărată a cetelor cerești. Apostolii și sfinții învățăcei ai lui Isus se vor grăbi ca să-și ocupe scaunele lor. Va apărea regina cerului, Maria.

Cerul se va deschide, munții se vor clătina, pământul se va cutremura. O nouă lumină va străluci. Isus va ședea pe tronul de nori în mare mărirea și putere, judecând viii și morții. Cei buni îl vor primi cu bucurie mare, căci a venit Acela, pentru care au jertfit viața, avutul și sângele lor.

Iar cei răi cu frică și tremurând vor vrea să se ascundă dela fața Lui: munți, cădeți peste noi și ne ascundeți dela fața aceluia, care ședea pe scaun împărătesc și de mânia Mielului. Numai este Isus pruncul atât de drăguț, bunul păstor și milostivul Samaritanian nu se mai arată, nici Isus, care deplânge soarta păcătoșilor, nici Acela care s'a răstignit, nici Isusul fragil ascuns în sf. Euharistie, atât de desconsiderat.

Apoi va urma marea despărțire. Vor fi despărțiți împărați

de împărați, preoți de preoți bogăți de bogăți, bărbații de femeile lor, frate de frate, așa cum spune Evanghelia: doi vor măcina la moară, unul se va lua, altul se va lăsa, doi vor fi pe acoperiș și pe câmp: unul se va lua, altul se va lăsa. Ce grozav va fi, când prieteni, frați, părinți și copii se vor despărți, așa cum le au fost faptele lor, pentru totdeauna.

Apoi va urma marea judecată. Conștiințele vor sta în golițiunea lor la judecată. Într-o singură clipă se vor descoperi secretele tuturor vecurilor. Măștile vor cădea. Cugetele, vorbele și faptele cele mai ascunse se vor descoperi.

Un lung șir de acuzatori va mărturisi împotriva celor răi: diavolul căruia i-au slujit, ingerul păzitor, pe care nu l'au ascultat, conștiința proprie, toate zidurile; dealul și valea, casa și curtea, terenurile păcatelor, pietrele bisericii, preoții lor și pe urmă acuzatorul cel mai grav: Isus de pe cruce.

Va veni apoi seara cea mare, seara bucuriei și durerii nesfârșite. Cei drepti vor auzi glasul lui Isus: veniți binecuvântații Părintelui meu, căci am fost flămând, însetat, gol, bolnav, închis și întristat și mi-ați ajutat și vor intra într-o împărăție cerului. Dar se va deschide și gura de foc a iadului și glasul tunător al lui Isus va justifica pierderea celor răi: mergeți dela Mine, în focul cel de veci, căci flămând, însetat, bolnav, gol, închis și întristat am fost și v'ați întors dela mine. Gura celor blestemați se va deschide pentru blestem. Vor blestema ziua în care s'au născut; sinul, pe care l'au supt; ceasul în care au păcătuit; trupul, care i a trădat; părinți și copii, bărbați și femei se vor blestema. Se ținem acum judecată în noi. Unde vrem să mergem: la dreapta sau la stânga??

O mare cucerire pe patul morții. Cași în multe state, și în insulele Filipine a luat avânt ideea greșită a religiei naționale. Promotorul acestei religii a fost Isabela de los Reyes, care a câștigat într'un timp foarte mulți aderenți pentru „biserica națională independentă” mai ales în rândurile muncitorilor. Scopul acestei biserici a fost, ca să scoată biserica insulelor de sub autoritatea Romei. Pe încetul însă, noul apostol a trebuit să-și recunoască greșala. La sfârșitul vieții sale, în etate de 74 de ani, a murit împăcat cu adevărata Biserică a lui Hristos.

Din viețile sfinților.

Sf. Martinian Pustnicul

Al șaptelea dar dar al Sf. Spirit este frica Domnului care este începutul înțelepciunii (sir. 1, 16). Ea se manifeste printr'o vie îngrijorare de a nu fi neplăcut lui Dumnezeu. Ea „fuge de lume iubește singurătatea și este gata la orice jertfă pentru a învinge puterea ispitelor. Acest dar a lui Dzeu strălucește în viața sf. Martinian ca într'o reflexie minunată.

Martinian se născu în Cezarea Palestinei. Părinții săi evlavioși iau dat o creștere bună creștinească. La vârsta de 18 ani Martinian era floarea tinerimei talentat cu înțelepciune rară și plin de viață. La această vârstă se retrase în singurătatea pustiei, și printr'o renunțare perfectă la plăcerile, bunurile și bucuriile acestei lumi, cu o libertate sfântă se nizuă să-și asigure câștigarea veșniciei fericirii cereștii. Cu zel statornic își supuse el trupul făcându-l servitor credincios al sufletului. Mortificarea aspră și o sfinție prin meditația adâncă asupra vieții sărace și asupra patimilor amare a lui Isus Hristos. Focul iubirii față de Dumnezeu și-l nutrea cu rugă stăruitoare și cântecul psalmilor. Virtuțile și rugăciunile sale ascultate pentru ușurarea suferințelor de aproapele — dar pe care îl primi dela Dumnezeu ca răsplăță pentru iubirea și compătimirea ce avea față de aproapele — au făcut numele lui vestit pretutindeni.

Ingerul intunerecului atacă prin ispite în diferite rânduri pe acest servitor credincios a lui Dumnezeu, spre ai face cu neputință viața de singurătate dar Martinian rămase totdeauna invingătorul. Faima sfințeniei lui a făcut să se nască invidia care-l pândea din multe părți pentru al ataca prin armele cele mai potrivite spre ai întuneca strălucirea sfințeniei. Spre acest scop diavolul se folosi de o femeie șireată cu numele Zoe, căreia-i sugeră gânduri mândre că ea va fi vestită dacă-l va trage pe Martinian din pustie în cuibul ei din Cezarea. Zoe se îmbracă în haină de cerșitoare, podobește și îmbrăcămintea frumoasă le luă într'un pachet învelit într'o acoperitoare săracioasă. Pe drum se făcu ploaie mare. Ea sosi seara târziu la ușa peșterii lui Martinian udă de ploaie. Cu glas plângător începu a se tângui: „O, tu mare servitor a lui Dzeu fieți milă de mine, în vreme de ploaie m'am rătăcit în această

pustie, sunt în mare pericol și puterile-mi sunt sleite. Fă bine și mă primește în această noapte ploioasă, tu care ai așa mare iubire față de Dumnezeu și față de aproapele ai milă și de mine o femeie bolnavă.” Martinian ne hotărât la ceea ce trebuia să facă se induplecă din compătimire, deschise claușura sa o primi pe femeia îi puse înainte ceva legume pentru a mânca, aprinse un foc și fără a zice nici un cuvânt se duse în fundul peșterii la rugă. Zoe își îmbracă hainele peste noapte după ce le uscă la foc.

Dimineața era împodobită ca o doamnă frumoasă. Salută cu zâmbet fermecător pe pustnicul care ieșea din fundul peșterii dela rugă, Martinian însă pămăntat întrebă: „Cine esti, cum ai intrat aici, cum poți să-mi turburi singurătatea?” Zoe răspunse cu prefăcută venerație: „Eu sunt femeia pe care ai adăpostit-o azi noapte prin fapta ta de îndurare, vin din Cezarea locul tău de naștere, mișcată de compătimire față de tine, pentru că tu în această pustietate îți nimicești viața scumpă prin asprimi nefolositoare. Și de fapt cum poți tu prin post fără măsură și departe de lume să-ți înmormântezi talentele și puterile în această pustietate. Unde spune sfânta Scriptură să nu mănânci să nu beai să nu fii vesel trăind împreună cu alții, să nu trăiești în căsătorie legală? Sf. Paul nu numește căsătoria taină mare? Patriarhii și prorocii Avram, Isac, Iacob și psalmistul David n'au fost toți căsătorii? Și nu sunt ei acum toți în cer? Eu sunt o fată creștină bogată și iubesc virtutea. Modestia și evlavia ta m'er putea ferici. Aș fi vrut să te fac domn peste bogățiile mele.” Martinian tăcând ieși afară, adună lemne grămadă le aprinse și-și puse picioarele în foc. De durerea cea mare se vâetă strigând cu glas mare. Zoe care aștepta reîntoarcerea lui în peșteră auzi vaetele și ieși afară la el. Mare ia fost mirarea când a văzut pe Martinian cu picioarele de jumătate arse și plângând amar de durere. El vorbi serios și grav: „Înainte de a-mi călca voturile, făgăduința făcută lui Dumnezeu și înainte de a merge cu tine în călătoria spre Iad am avut să încerc că aș fi în stare să sufer pedepsele iadului. Focul pe care-l vezi aci este mic îl poți stinge cu apă, dar focul veșnic nu-l potolește nici o apă nici

nu moare omul de arsura lui. Bunul Dumnezeu să-mi ierte întârzierea în alungarea acestei ocazii păcătoase, iar ție să-ți ierte răutatea ta”.

Această privesc înfiorătoare a zguduit așa de puternic pe Zoe încât pentru încercarea ei nenorocită făcu aspră pocăința și după 12 ani muri ca sfântă în mănăstirea sf. Paula din Viflaim.

Martinian făcu votul că îndată ce se va vindeca de ranele arsuri va părăsi locuința statornică din pustietate și va umbla ca cerșitor dintr'un loc

intr'altul spre a fi pretutindeni necunoscut și în felul acesta să se poată asigura contra ispitelor. Mai mulți ani implini credincios votul său cu multă osteneală până când în Atena muri în colțul întunecos al unei biserici după ce fu provăzut cu S. S. Taine de cătră un episcop. Astfel obositul cerșitor merse în odihna veșnică a Domnului său în anul 487 după Hristos. Mormântul său fu preamărit prin minuni.

Traducere liberă.

Ierom. Iosif Miclea OSBM.

Credința și viața

Un prețios dar de Crăciun. În preajma sărbătorilor Crăciunului trecut a fost binecuvântat în Neapole școala superioară catolică, clădită cu banii Preafericitului Părinte Papa Piu XI. Scopul acestei școli este, ca să răspândească în sudul Italiei cultura și știința catolică. Școala deocamdată are două facultăți: teologică și de drept bisericesc. Actul binecuvântării a fost săvârșit de cardinalul mitropolit Ascalași în prezența moștenitorului tronului italian. Noua școală va avea rolul binecuvântat, pe care-l are în nordul Italiei universitatea catolică din Milano, Preafericitul Părinte nădăduiește, că Neapole în curând va deveni un centru de cultură catolică.

A suta biserică s'a clădit în cartierele sărace ale Parisului. Ne-am obișnuit, ca să privim la femeile parisiene, cași la niște ființe ușurate și vitioase. Ne-am obișnuit ce să vedem în ele îndrumătoarele modei și mai departe nimica. Ele au desmăntit în mod strălucitor faima. Într'un singur an au devenit nu numai modele de îmbrăcăminte, ci și modele de

urmat în Biserică. Într'un timp foarte scurt, cu concursul generos a femeii parisiene s'au clădit 100 biserici în cartierele sărace din Paris. Aceste toate s'au ridicat fără, concursul statului. Doamnele din Paris într'un singur an au adunat 1 miliard franci pentru acest scop. Iată cum au desmăntit femeile din Paris faima, că afară de dans, flirturi și cochetării nu știu nimica.

Eșire din raiul bolșevic. Așa se vede, că raiul rusesc a umplut de frică și copiii, iată ce s'a întâmplat în noaptea anului nou. Constantin Socova copil de 8 ani și sora lui mai mică cu un an în noaptea anului nou s'au așezat o tablă de ghiață încercând în acest mod traversarea Nistrului, ca să ajungă în România. Tabla de ghiață mănăta de curentul apei a ajuns cu bine până în apropierea malului românesc, unde însă s'a spart, aruncând pe ambii copii în valurile apei. Strigătele de ajutor ale copiilor au fost auzite de grănicerii români, cari au scăpat frații de moarte și i-au așezat într'un spital din Soroca.

†

Posturile de emisiune radiofonice din toată lumea anunță că azi la orele 5'31 a murit Preafericitul Părinte PAPA PIUS XI.

În 6 Februarie crt. au trecut 17 ani de când a fost ales Papă, iar în 12 Februarie s'ar fi sărbătorit a 17 aniversare a încoronării. A condus Biserica lui Hristos 17 ani. Deci e unul dintre acei Pontifi, cari au guvernat timp mai îndelungat corabia lui Hristos.

† Personalul Tipografiei, Librăriei și Legătoriei Seminarului din Blaj, cu adâncă durere anunță că iubitul și neuitatul lor Prefect

VASILE SUCIU

protopop onorar, decorat cu Ordinul Coroana României cu spada în gradul de ofițer și Meritul Comercial și Industrial

a încetat din viață, Marți în 7 Febr. orele 5 a.m.
Inmormântarea va avea loc, Joi 9 Febr. orele 2 d.m. în cimitirul din Blaj. **IN VECI AMINTIREA LUI!**
Blaj, 7 Februarie 1939